ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΠΡΟΝΟΙᾼ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Η΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1918. ΑΡΙΘ. 177

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ Θ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Οἱ κλαίοντες τοὺς προσφιλεῖς των, τοὺς ὁποίους ἀπέκρυψεν ὁ τάφος, λέγουν· καὶ πῶς θέλετε νὰ μὴ κλαύσωμεν τοὺς νεκρούς μας; Ἐὰν τὰ δάκρυα δὲν εἶνε δι᾿ αὐτούς, διὰ ποίους λοιπὸν θὰ τὰ χύσωμεν;

Δὲν θὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ δάκρυα διὰ τὸν θάνατον τῶν οἰκείων μας, τῶν φίλων μας, τῶν ὁμοίων μας εἶνε ἁμαρτωλά. Κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ αὐτόπτου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, μήπως, εἰς τὴν προσέγγισιν πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Λαζάρου καὶ πρὸ τῶν λυγμῶν τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, δὲν ἐδάκρυσεν αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς;

Ἀλλά, καθὼς εἶπεν ὁ Παῦλος, οἱ χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ μὴ λυπῶνται ὅπως οἱ λοιποί, τοὺς ὁποίους δὲν παρηγορεῖ ἡ ἐλπὶς τῆς ἀναστάσεως εἰς ζωὴν αἰώνιον. Προκαλεῖ λοιπὸν ἡ φύσις τοὺς κλαυθμοὺς καὶ τὰ δάκρυα; Ἡ πίστις ἂς πραΰνῃ τὸ πένθος καὶ ἂς βαλσαμώνῃ τὴν πληγήν. Ἡ ἀληθὴς ἡμέρα διὰ τὰς ψυχὰς ἀνοίγεται πέρα τοῦ τάφου. Καὶ ὅσοι μένομεν κάτω ἐδῶ ἀκόμη, εἰς πορείαν, τὴν ὁποίαν κυκλώνει ὄχι ὀλίγη σκοτία, κακῶς πράττομεν παρατείνοντες τὰ πένθη καὶ τοὺς θρήνους μας δι᾿ ἐκείνους, οἵτινες καὶ πρὸ

τῆς μεγάλης μισθαποδοσίας, ἀπολαμβάνουν ἀσυγκρίτως περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς φῶς.

Θέλομεν ὅμως νὰ δακρύωμεν διὰ τοὺς νεκρούς; Ἰδοὺ ἕτερον εἶδος νεκρῶν, ἄξιον πράγματι καὶ θρήνων καὶ κοπετῶν καὶ ὀλοφυρμῶν. Ποῖοι εἶνε οὗτοι; *Οἱ νεκροὶ τοῖς παραπτώμασι*, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Ἡ ἔκφρασις αὕτη ἀπέβη περίφημος καὶ εἶνε ἀξία ὅλης μας τῆς προσοχῆς.

Περὶ ποίας νεκρότητος πρόκειται ἐνταῦθα; Περὶ τῆς ψυχικῆς. Καὶ ἡ νεαρότης αὕτη δὲν ἐπέρχεται εἰς τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς—αὗται εἶνε ἀθάνατοι καὶ ἀδιάλυτοι—, ἀλλ᾽ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῆς διαμόρφωσιν καὶ ἐνέργειαν, ἥτις εἶνε νεκρά, ὅταν δὲν ἔχῃ τὴν θείαν σφραγῖδα καὶ κατεύθυνσιν καὶ δὲν μαρτυρῆται μὲ καρποὺς καὶ μὲ ἔργα τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς.

Ἰδοὺ μία νεκρὰ διάνοια. Τί τὴν καθιστᾷ τοιαύτην; Ἡ περικάλυψίς της ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὸ ψεῦδος, ἡ ἀποξένωσις αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστοῦ, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε μόνον ἀκτῖνες φωτός, ἀλλὰ καὶ ἀκτῖνες ζωῆς.

Ἰδοὺ μία καρδία νεκρά. Δὲν ἔχει λοιπὸν δυνατοὺς παλμούς, ζωηροὺς πόθους, αἷμα βράζον, ἐπιθυμίας θερμάς; Ἴσως ἔχει καὶ πληθώραν ζωῆς τοιαύτης. Ὅ,τι ὅμως τὴν καθιστᾷ νεκρὰν εἶνε ἡ ἐπ᾽ αὐτῆς ἔλλειψις ἠθικῆς διαμορφώσεως, συμφώνως πρὸς τὴν θείαν κλῆσίν της, πρὸς τὴν ἁγνότητα, τὴν ἀγαθωσύνην, τὴν ἀγάπην, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ ζωήν της, καὶ ἀντὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀσχημίζουν ἐπιθυμίαι πονηραί, πόθοι ἀκάθαρτοι, πάθη σαπρὰ καὶ φαῦλα.

Καὶ ὁ βίος ἐκεῖνος, ἐνῷ εἶνε σφριγῶν, δραστήριος, ἔντονος, πολυάσχολος, ἰσχυρὸς κοσμικῶς, περιφανὴς καὶ λάμπων ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἠθικῶς ὅμως καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις βλέπει τὰ πάντα ἀληθῆ καὶ γνήσια, εἶνε νεκρός. Διατί νεκρός; Διότι δὲν κινεῖται πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὸ δίκαιον, τὸ σεμνόν, τὸ πρέπον· διότι δὲν συναρμόζει τὰς ἀξιώσεις τῆς παρούσης ζωῆς πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς μελλούσης· διότι δὲν διακονεῖ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον· διότι δὲν χρησιμοποιεῖται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ εἶνε βίος ἀκανόνιστος καὶ ἀρρύθμιστος, ῥᾴθυμος καὶ ἀπρόθυμος καὶ ἀδιάφορος καὶ ἐχθρικὸς πρὸς τὸ θεῖον θέλημα καὶ πρόθυ-

ος μόνον πρὸς παντοίας ἀνομίας καὶ ἀδικίας καὶ αἰσχρότητας, αἱ ποῖαι φθείρουν τὴν εὐγενῆ τῆς ψυχῆς φύσιν καὶ νεκρώνουν ἐντός ης πᾶσαν θείαν ὑπαγόρευσιν καὶ πάντα σύνδεσμον τῆς γῆς πρὸς ὸν οὐρανόν.

Τοῦ ψυχικοῦ τούτου θανάτου τὸ αἴτιον, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς Ἁγ. Γραφῆς, εἶνε ἡ *ἁμαρτία, τὸ παράπτωμα.* Καθόσον δὲ τὸ παράπτωμα διακλαδίζεται πολλαπλῶς, ἔχομεν ὡς ἀπειλὴν καὶ νέκρωσιν τῆς ψυχῆς παντοῖα παραπτώματα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν δὲν πολεμηθοῦν ἐγκαίως, κατακυριεύουν τὸν ψυχικὸν ὀργανισμόν, παραλύουν τὴν ἠθικοπνευματικήν του ζωτικότητα, τὸν καθιστοῦν ἀνίκανον εἰς τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰς κινήσεις πρὸς τὰς ὁποίας τὸν ἐκάλεσε ὁ Θεός, καὶ ἀντὶ ῥώσης διὰ τὸ ἀγαθὸν δυνάμεως, ἔχομεν ψυχὴν ἠθικῶς θνησιμαίαν, ν ἄθλιον, ὄζον καὶ νοσογόνον ἠθικὸν πτῶμα.

Ἂς προσέξωμεν λοιπὸν εἴτε διὰ τὸν ἑαυτόν μας, εἴτε διὰ τοὺς οἰκείους μας. Μήπως μᾶς ἐξέφυγε ἡ πίστις; Μήπως μᾶς ἠτόνησεν ἡ ἐλπὶς διὰ τὰ μέλλοντα; Μήπως παρέλυσαν οἱ θεῖοι πόθοι μας; Μήπως ἐψύγη ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη μας; Μήπως ἐλησμονήσαμεν τὰ οὐράνια; Μήπως εἶνε ὅλη ἡ προσοχή μας εἰς τὰ ἐπίγεια; Μήπως εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸν βίον μας δεσπόζουν διαλογισμοὶ πονηροί, ἐπιθυμίαι χυδαῖαι, φθόνοι, ζηλοτυπίαι, ἔριδες, καταλαλιαί, θυμοί, αἰσχρολογίαι, ὕβρεις, βλασφημίαι, ψεύδη, δόλοι, ἀδικίαι, ἀπανθρωπίαι, ἐγωισμοί, ὑπερηφάνειαι, μέθαι, πολλὴ ἀδιαφορία πρὸς τὸ καλόν, πολλὴ προθυμία πρὸς τὸ κακόν; Τότε ἡ ψυχὴ αὐτη, ἡ ἰδική μας, ἢ τοῦ συζύγου μας, ἢ τοῦ τέκνου μας, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ μας, εἶνε νεκρὰ διὰ τῶν τοιούτων παραπτωμάτων της. Καί, ἐνῷ τὸ σῶμα εἶνε πιθανῶς νέον, ὑγιές, ὡραῖον· ἐνῷ ὁ πλοῦτος ἀφθονεῖ καὶ ἐξυψώνει ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἡ κοινωνικὴ περιωπή, ἐνῷ ὁ βίος διέρχεται μὲ πᾶσαν ἀφθονίαν καὶ λαμπρότητα, εἰς τὸ βάθος, ὑπὸ τὰ φαινόμενα ταῦτα, τὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἀπατηλά, ὑπάρχει ὁ χειρότερος θάνατος, ἡ θλιβερωτέρα σῆψις: ***τὸ ψυχικὸν πτῶμα μὲ τὰ ἕλκη τῶν παραπτωμάτων του, τὰ ὁποῖα μολύνουν τὴν γῆν καὶ κινοῦν τὴν ἀπέχθειαν τοῦ οὐρανοῦ.***

Θέλεις λοιπὸν νὰ κλαύσῃς; Κλαῦσε τὰς νεκρώσεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἴσως περιφέρεις ἐντός σου, μὲ τὰς ὁποίας συνοικεῖς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ οἰκείου σου. Ἀλλ' ἐὰν σωφρονῇς, ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ

ἄλλο τι καλλίτερον. Εἶνε τοῦτο τὸ νὰ ἐργασθῇς μὲ ὅλας σου τ
δυνάμεις εἰς τὸ νὰ καταπολεμήσῃς τὴν νέκρωσιν ταύτην καὶ νὰ ἐπ
τύχῃς τὸν καθαρισμόν, τὴν ζωοποίησιν καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ το
ούτου πτώματος.

Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον
Χριστὸς ἐν τῷ πλούτῳ τοῦ ἐλέους του καὶ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς δυ
νάμεώς του. Ποῦ ἦτο πρὸ αὐτοῦ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης; Εἰς τ
παράπτωμα, δηλαδὴ εἰς τὴν νεκρότητα. Καὶ Αὐτός, διὰ τῆς πίστεώ
του, τῆς χάριτός του, τῆς ἰδίας του ἐγέρσεως καὶ ἀναστάσεως, ἀνή
γειρε τὸ πτῶμα, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀκούσου
τοὺς κατέστησε κοινωνοὺς τῆς ζωῆς του καὶ τῆς δόξης του.

Θὰ τὸν ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς; Θὰ προσπαθήσωμεν ὥστε νὰ τὸ
ἀκούσουν καὶ οἱ οἰκεῖοί μας; Ἰδοὺ τὸ μόνον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίο
θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὑψηλοτέρα, τιμιωτέρα καὶ πρᾳοτέρα ζωή,
ὁποία εἶνε ἡ κατὰ Χριστὸν ζωή.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

Β΄.

Τὴν σφοδρότητα τῆς ἡλικίας τοῦ νέου καὶ τὴν ζωηρότητα τῆ
φαντασίας αὐτοῦ δύναται ἡ χριστιανικὴ θρησκεία διὰ τῶν ἁγνῶ
διδαγμάτων αὐτῆς καὶ τῶν ἔτι ἁγνοτέρων παραδειγμάτων νὰ κατα
στήσῃ πηγὰς ἀναβρυούσας ἀφθόνως πᾶσαν εὐγενῆ ἔμπνευσιν κα
πάντα ζῆλον ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ οἰκογε
νείᾳ ἀγαθοῦ, δύναται νὰ χαλιναγωγήσῃ αὐτὸν ὥστε νὰ ἀποφύγ
τοὺς κρημνοὺς ἐκείνους, εἰς οὓς πολλοὶ τῶν νέων κατακρημνιζόμεν
οἰκτρὸν τέλος εὑρίσκουσιν.

Ἡ θρησκεία δύναται ἄριστα τὸ *ρεμβῶδες* παρὰ τῇ νεολαίᾳ, ὅπ
ἀποβαίνει προσήλωσις τῆς φαντασίας καὶ τῆς καρδίας πρὸς πράξε
καὶ αἰσθήματα, ἐν αἷς ἐμφωλεύει ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἰδανικῆς ἀγάπ
καὶ ἡρωϊσμοῦ ὁ πανοῦργος καὶ ἰοβόλος τῆς σαρκοπαθείας καὶ ἐκδ
κήσεως ὄφις, ἡ θρησκεία, γράφομεν, δύναται νὰ μετατρέψῃ τοῦ
εἰς συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας καὶ διωκομένους, πλὴ

διατηροῦντας ἀκεραίαν τῆς ψυχῆς τὴν σταθερότητα, καὶ εἰς ζῆλον πρὸς μετάδοσιν φωτισμοῦ καὶ παρηγορίας εἰς τοὺς στερουμένους τούτων· ἰδοὺ ἄριστοι ρεμβασμοὶ διὰ τὴν νεολαίαν, οἵτινες οὔτε τὸ σῶμα μαραίνουσιν, οὔτε τὴν ἀνισοῤῥοπίαν τοῦ πνεύματος προκαλοῦσιν, οὔτε ἀντικείμενον χλεύης αὐτὴν καθιστῶσιν, οὔτε εἰς ἀπονενοημένα διαβήματα καθοδηγοῦσι. Τὸ παρὰ τῇ νεολαίᾳ ρεμβῶδες, μὴ ἀναῤῥιπιζόμενον ὑπὸ τῆς θρησκείας, ἀλλ᾽ ὑπὸ διαφόρων ὑπόπτων, ἵνα μὴ εἴπωμεν καὶ ἀσέμνων, ἀναγνωσμάτων ὑποθαλπόμενον, καθίσταται τέλειον μέσον ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως· ἡ φαντασία τῶν νέων, ζωηρὰ οὖσα, ὅταν ὑπεκκαίηται διὰ κακῶν καὶ ἀπρεπῶν προτύπων καὶ παραστάσεων, μετατρέπεται εἰς ἀληθῆ οἶστρον πρὸς ἀκολασίαν· τοιαῦτα δὲ πρότυπα καὶ παραστάσεις περιέχουσι τὰ πλεῖστα τῶν βιβλίων τῆς καλουμένης ἐλαφρᾶς φιλολογίας, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναγράφονται ὡς ἡρωϊσμοὶ διάφοροι ἀναίδειαι καὶ αὐθάδειαι, ἐκθειάζονται ἀπρεπεῖς καὶ ἀπηγορευμένοι ἔρωτες, περιγράφονται λεπτομερῶς καὶ περιπαθῶς αἱ περιπέτειαι τῶν δυσερώτων καὶ ἐγείρονται μονονουχὶ ἀνδριάντες εἰς τοὺς ἐκ τούτων αὐτοκτονοῦντας. Αἱ παραδόσεις τῶν ἑλληνικῶν καὶ χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ἐπιτρέπουσιν, ἵνα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις αὐτῶν καταλαμβάνωσι θέσιν τοιαῦτα διανοητικὰ ἐξαμβλώματα; Βεβαίως οὐχί. Τὸ πῦρ, ἰδοὺ ἡ ἁρμόζουσα δι᾽ αὐτὰ θέσις! Γονεῖς! εἶναι πολὺ σπουδαῖον τὸ ζήτημα τοῦτο· πολλαὶ ἀπαγωγαί, πολλαὶ αὐτοκτονίαι, πολλαὶ διανοητικαὶ ἀνισοῤῥοπίαι καὶ σωματικαὶ καταπτώσεις... — καὶ ἐξαχρειώσεις, πολλὰ ἐν γένει γεγονότα στιγματίσαντα καὶ ἄτομα καὶ οἰκογενείας ὀφείλονται εἰς τὰ ὀλέθρια ταῦτα μυθιστορήματα· ἐπιστήσατε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ἀναγνωσμάτων τῶν τέκνων σας· προτιμήσατε ἀποφεύγοντες τὰ σαπρὰ ταῦτα συγγράμματα νὰ χαρακτηρισθῆτε ὡς ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ἀπολίτιστοι καὶ ἰδιότροποι, ἢ νὰ ἐπαινεθῆτε ὡς πεπολιτισμένοι ἁμαρτωλοί· ἐρρέτω τοιαύτη μόρφωσις καὶ τοιοῦτος πολιτισμός, ἀνάξιος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καταγωγῆς, ἀνάξιος τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν παραδόσεως!

Ἡ θρησκεία δύναται ὡσαύτως λίαν εὐστόχως νὰ καταπολεμήσῃ καὶ τὴν παρὰ πολλοῖς νέοις παρατηρουμένην τάσιν πρὸς *εὐτραπελίαν*, ἤτοι πρὸς διακωμῴδησιν προσώπων καὶ τρόπων ἀνθρώπων, καὶ ἥτις εὐτραπελία, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἔλλειψιν ἱκανῆς πείρας καὶ κρίσεως, ἐκδηλοῦται πολλάκις καὶ ὡς *αἰσχρολογία*, ἅτινα ἀμφότερα

ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐπρέπειαν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου δύναται νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν νέον, ὅτι ἡ εὐτραπελία εἶναι θρασύτης καὶ ἀκρισία, παρασκευάζουσα εἰς τοῦτον ἔχθρας περιττὰς καὶ διασαλεύουσα τὴν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἐμπιστοσύνην τῆς κοινωνίας, ἥτις θὰ τῷ εἶναι εἰς τὸ μέλλο τοσούτῳ χρήσιμος διὰ κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν αὐτοῦ ἀποκατάστασιν· ἡ δὲ αἰσχρολογία ἐλέγχει διεφθαρμένην καρδίαν, παρ᾽ ὅλ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν αἰσχρολογούντων, ὅτι αὐτοὶ μὲν εἶναι ἠθικῶ ἀκίνδυνοι, ὡς μὴ ὑποκρύπτοντες φαυλότητα ἐν τῇ καρδίᾳ, τοὐναντίο δὲ κινδυνωδέστεροι οἱ μὴ αἰσχρολογοῦντες! Δὲν ἀρνούμεθα βεβαίω ὅτι ὑπάρχουσι καὶ οἱ ὑποκριταί, ἀλλὰ καὶ δὲν κατανοοῦμεν πῶς διαρκῶς ἐνασμενίζων περὶ ἀσέμνους λόγους, πῶς, γράφομεν, δὲν π ριστρέφει καὶ τὰ δι᾽ αὐτῶν ἐκφραζόμενα καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀ θρώπῳ καὶ πῶς δὲν θὰ μεταβάλῃ ταῦτα καὶ εἰς πράξεις κακὰς δ δομένης εὐκαιρίας. Οὐχὶ λοιπόν, ὁ λέγων τὰ αἰσχρά, πράττει κ αἰσχρά, εἶναι πεπωρωμένος τὴν καρδίαν, διότι ἐκ τοῦ περισσεύματ αὐτῆς λαλεῖ καὶ τὸ στόμα!

Ἡ θρησκεία, τέλος, δύναται κάλλιστα νὰ προφυλάξῃ τὸν νέ *ἀπὸ τῶν ἠθικῶν παρεκτροπῶν*, αἵτινες διὰ τοὺς θρησκευτικῶς ἀκ ταρτίστους ἀποβαίνουσιν ἄλλη Σκύλλα καὶ Χάρυβδις! Δύναται περισώσῃ ἀπὸ τοῦ συμπαρομαρτοῦντος ταύταις ὀλέθρου· ἀπὸ τ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς καταφρονήσεως. Οἱ εἰς ταύτας ἔκδοτοι νέ κακουργοῦσι κατὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὰς ἐντολὰς παραβαίνουσ ἀλλὰ κακουργοῦσι καὶ κατὰ τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῶν μελῶν τ ὁποίας ἀγωνίζονται νὰ ἀφαιρέσωσιν ὅ,τι τιμαλφέστερον ἔχουσ ἀφ᾽ οὗ προηγουμένως αὐτοὶ ἀπώλεσαν τοῦτο, γίνονται παραίτι διαφόρων διαπληκτισμῶν, ἐρίδων, φόνων, ψευδορκιῶν, ψευδολογιῶ διότι περὶ τὴν ἀσωτείαν, ὡς περὶ κέντρον, περιστρέφεται πᾶσα ὑ κρισία καὶ κακία, καὶ ἀπειλοῦσι νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν κοινωνίαν ἀγρίαν κατάστασιν, κακουργοῦσι, τέλος, καὶ καθ᾽ ἑαυτῶν, διότι ἐξ θροῦται ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, καθίστανται ἀνίκανοι ὅπως δ πρέψωσιν ἐν οἱῳδήποτε ἐπιστημονικῷ ἢ πρακτικῷ κλάδῳ, μαστίζ ται ὑπὸ ὀδυνῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποστεροῦσιν ἑαυτοὺς πά τιμῆς καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ θρησκεία, παραγγέλλουσα εἰς τοὺς νέ τὸ σωφρονεῖν, θέλει νὰ προφυλάξῃ τούτους ἀπὸ τοῦ νὰ καταστ

στίγματα τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἀληθῆ ἄχθη τῆς γῆς καὶ σαπρὰ τῆς κοινωνίας μέλη.

Ὦ νέοι, ἀφοσιώθητε εἰς τὴν θρησκείαν, ἵνα ἦσθε ἀληθῶς πεπολιτισμένοι καὶ ἀριστοκράται, καὶ κωφεύσατε εἰς πᾶν ὅ,τι κατ᾿ αὐτῆς λέγεται παρὰ τῶν ἡμιμαθῶν καὶ τῶν διεφθαρμένων. Ἀγαπήσατε τὴν θρησκείαν, διότι ἄλλως παρέχετε ἀφορμὴν εἰς πάντα νουνεχῆ καὶ σοβαρὸν νὰ ἐκλάβῃ ὑμᾶς ὡς μὴ τυχόντας ἐπιμεμελημένης κατ᾿ οἶκον ἀνατροφῆς. Ἐγκολπώθητε τὴν εὐσέβειαν, ἥτις θὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ πᾶν μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ εὐγενές, ἅτινα θὰ εἶναι τὸ στόλισμα τῆς ἡλικίας σας. Ἀποφεύγετε τὰς ἐν τῇ φαντασίᾳ, τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι χυδαιότητας, εἰς ἃς κατ᾿ ἀνάγκην ὁδηγεῖ ἡ μακρὰν τῆς θρησκείας παραμονή. Πλησιάσατε εἰς τὸν Θεὸν καὶ θὰ ἔχητε τὴν μεγαλυτέραν ἐγγύησιν περὶ τοῦ μέλλοντός σας καὶ θὰ καταστῆτε κατὰ πάντα ἀξιοπρεπεῖς καὶ φιλότιμοι. Ἐὰν τὰς σωτηρίους ταύτας συμβουλὰς τηρήσητε, οὔτε ἡ πικρία καὶ ἡ μεταμέλεια θὰ σκυθρωπάσῃ τὸν βίον σας, οὔτε αἱ τοῦ κόσμου περιπέτειαι καὶ μεταβολαί, οὔτε αἱ τρικυμίαι τοῦ πολυκυμάντου καὶ τρικυμιώδους κοινωνικοῦ βίου θὰ ἰσχύσωσί τι καθ᾿ ὑμῶν· θὰ ἦσθε εὐτυχεῖς καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ.

Ἀχιμ. ***Ἀνδρέας Χρ. Τριανταφύλλου.***

I. — ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΩΓΜΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΕΣ.

Α΄.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (161 - 180), φιλόσοφον πνεῦμα καὶ θερμὸς τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἐραστής, δὲν ἠθέλησεν, ἵνα εἰσδύσῃ ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος καὶ κατανοήσῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Ἡ δεινὴ δὲ ἄγνοια τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐπακολούθημα ἔσχε τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν μῖσος καὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς ψευδοῦς γνώμης, ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἦσαν φανατικοί τινες, ὧν ὁ ἐν τῷ μαρτυρίῳ ἡρωϊσμὸς δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ θεατροκοπία ἐστερημένη πάσης ἀξιοπρεπείας!

Καὶ αἱ διαθέσεις αὗται τοῦ φιλοσόφου αὐτοκράτορος ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ἐμφανέστεραι ἐξεδηλώθησαν ὅτε οἱ ἐκ τοῦ παρθικοῦ πολέμου εἰς Εὐρώπην ἐπιστρέψαντες λεγεῶνες μετέδωκαν τὸν λοιμὸν τὸν ἀπὸ τοῦ 167 δεινὰς καταστροφὰς ἐπενεγκόντα. Ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ περιστάσει ἀντὶ ἡ προσοχὴ τῶν Ρωμαίων νὰ στραφῇ εἰς τὰς θεραπευτικὰς μεθόδους τοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παρεπιδημοῦντος ἐν Ρώμῃ περιφήμου ἰατροῦ Κλαυδίου Γαληνοῦ, προσηλώθη κατὰ τῶν χριστιανῶν ὡς ὑπαιτίων τῆς ἐπισκήψεως τοῦ λοιμοῦ! Καὶ καθ᾽ ὑπόδειξιν πάντως τῶν ἐπὶ διαφόρων δεισιδαιμονιῶν στηριζόντων τὴν θεραπευτικὴν αὐτῶν ἰατρῶν, ἐπικούρων ἐχόντων —χάριν τῶν συμφερόντων—καὶ τοὺς ἐθνικοὺς ἱερεῖς, ὁ αὐτοκράτωρ προσέφυγεν εἰς πάντας τοὺς ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων ὑπαγορευομένους ἱλασμοὺς πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου.

Αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, κατὰ τῶν χριστιανῶν προφανῶς στρεφόμενον, ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἢ ἐξορίας τοὺς ἀποπειρωμένους τὴν εἰσαγωγὴν νέων θρησκευμάτων ταρασσόντων ἢ παθαινόντων τὰς ψυχάς. Τοῦτο ἦτο ἀρκετόν. Ἡ μανία τοῦ ἐθνικοῦ ὄχλου ἀνερριπίσθη καὶ ἐπιτηδείως ὑποθαλπομένη ἐξεδηλώθη ἀγρίως κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐξ ὧν «*μυριάδες μαρτύρων ἀνὰ τὴν οἰκουμένην*» διέπρεψαν [1]). Ἀλλ᾽ ἡ ρητορικὴ αὕτη φράσις τοῦ Εὐσεβίου ἐνέχει προδήλως ὑπερβολικόν τι, ἐφ᾽ ὅσον περὶ τῶν *μυριάδων* τούτων πληροφορίας ἄλλοθεν δὲν ἔχομεν.

Μανθάνομεν δὲ ἐκ τῆς δευτέρας ἀπολογίας τοῦ Ἰουστίνου, ὅτι ὁ ἔπαρχος τῆς Ρώμης Οὔρβικος διέταξε τὴν φυλάκισιν τοῦ κατηχητοῦ Πτολεμαίου, καταγγελθέντος ὡς προσελκύσαντος εἰς τὸν χριστιανισμὸν γυναῖκά τινα ἐθνικήν. Ἀκολούθως ὁ Πτολεμαῖος ὁμολογήσας ἑαυτὸν χριστιανόν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀλλὰ τὴν παράλογον ταύτην διαδικασίαν καὶ καταδίκην ἰδὼν καί τις χριστιανὸς ὀνόματι Λούκιος ἐφώνησε· «Τὶς ἡ αἰτία, τοῦ μήτε μοιχόν, μήτε πόρνον, μήτε ἀνδροφόνον, μήτε λωποδύτην, μήτε ἅρπαγα, μήτε ἁπλῶς ἀδίκημά τι πράξαντα ἐλεγχόμενον, ὀνόματος δὲ χριστιανοῦ προσωνυμίαν ὁμολογοῦντα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἐκολάσω; [2])». Ἡ παρρη-

---

[1]) Εὐσεβίου ἐκκλ. ἱστ. V, 1.
[2]) Ἰουστίνου ἀπολογία Β', 2.

σία αὕτη ἠμείφθη διὰ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τοῦ Λουκίου, θανατωθέντος μετ᾽ ἄλλου τινός, οὗ τὸ ὄνομα δὲν διεσώθη.

Ἀφορμὴν ἐκ τοῦ αἱματηροῦ τούτου γεγονότος λαβὼν ὁ Ἰουστῖνος ἐπέδωκε τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀπολογίαν πρὸς τὸν Μᾶρκον Αὐρήλιον, οὐδόλως ἐν τούτοις συγκινηθέντα ἐκ τῶν ἀδίκων ἐκείνων θανατώσεων [1].

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιφανὴς ἐκεῖνος ἀπολογητὴς δὲν ἀπέφυγε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ὃν παρεσκεύασεν ὁ ὑπὸ τοῦ Κρήσκεντος ἐγερθεὶς κατ᾽ αὐτοῦ πόλεμος [2]. Ὁ Ἰουστῖνος συλληφθεὶς μετὰ τῶν, Χαρίτωνος, Χαριτοῦς, Εὐελπίστου, Ἱέρακος, Παίονος καὶ Λιβεριανοῦ, ἐνώπιον τοῦ ἐπάρχου Ρώμης Ρουστικοῦ, ἐκήρυξε τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ λοιποὶ ἕξ. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἐξενεγκὼν τὴν βραχεῖαν ἀπόφασιν, εἶπεν· «Οἱ μὴ βουληθέντες θῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ εἶξαι τῷ τοῦ αὐτοκράτορος προστάγματι μαστιγωθέντες ἀπαχθήτωσαν, κεφαλικὴν ἀποτιννύντες δίκην, κατὰ τὴν τῶν νόμων ἀκολουθίαν [3]». Τὴν γνησιότητα τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰουστίνου οὐδεὶς μετὰ λόγου δύναται νὰ ἀρνηθῇ, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἡ κριτικὴ τούτου ἐξέτασις ὁμοφώνως σχεδὸν μαρτυρεῖ ὅτι φέρει ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῶν γνησίων μνημείων τοῦ ὁμοίου περιεχομένου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐμαρτύρησαν ἐν Ρώμῃ ἡ ἁγία Εὐτυχία μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, Ἰανουαρίου, Φήλικος, Φιλίππου. Σιλουανοῦ, Ἀλεξάνδρου, Βιταλίου καὶ Μαρτιαλίου, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἐνδείξεων ἀξιολόγων [4].

Περὶ δὲ τῶν συμβάντων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Γαλλίας μανθάνο-

---

1) Γ. Δέρβου Χριστιανικῆς Γραμματολογίας (ἐν Ἀθήναις 1904), τ. Β', σ. 57 ἑξ.

2) Εὐσεβίου ἐκκλ. ἱστ. IV, 16

3) Μαρτύριον τῶν ἁγίων Ἰουστίνου κλπ., ἐν R. Knopf, Ausgewählte Märtyrerakten, (Tubingen und Leipzig, 1901), σ. 19 κἑξ.—Γ. Δέρβου, ἔνθ᾽ ἀν.— Ἐσχάτως ὁ F. Burkitt ἐδημοσίευσεν ἐκ χειρογράφων φύλλων, ἀποκειμένων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Kambridge, τεμάχιον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰουστίνου, ὃ συγκρίνει πρός τινα ἔκδοσιν τοῦ P. F. de' Cavalieri ἔχοντος ὑπ᾽ ὄψει χειρόγραφα τῶν βιβλιοθηκῶν Παρισίων, Ἱεροσολύμων καὶ Βατικανοῦ. F. C. Burkitt, the oldest ms. of St. Justin's Martyrdom· ἐν «The journal of theological studies» τ. XI (1909), σ. 61-66.

4) P. Allard, Histoire des Persécutions pendant les deux premiers siècles, τ. I, σ. 345—68.

μεν ἐκ τῆς περιφήμου ἐπιστολῆς, ἣν οἱ ἐν Βιέννῃ καὶ Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας παροικοῦντες χριστιανοὶ ἔπεμψαν πρὸς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ καὶ Φρυγίᾳ. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην προσπαθήσας ὁ J. Thompson ν' ἀποδείξῃ ὡς μὴ γνησίαν, ἰσχυρίσθη ὅτι διωγμὸς ἐν Λουγδούνῳ (νῦν Λυὼν) ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου δὲν ἐγένετο, ἀφοῦ πρὸ μὲν τοῦ Εὐσεβίου οὐδεὶς ποιεῖται λόγον περὶ μαρτυρησάντων χριστιανῶν αὐτόθι ἐν ἔτει 177, κατὰ δὲ τὸν β´ αἰῶνα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶχε πολὺ ἐξαπλωθῆ [1]. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ θεωρία αὕτη τοῦ Thompson εἶνε ἀσύστατος ἀπέδειξαν ὅ τε A. Harnack [2] καὶ ὁ P. Allard [3] λεπτομερῶς ταύτην καὶ ἐπιτυχῶς ἀνασκευάσαντες· ὁ δὲ Kahrstedt ἀποδεχόμενος τὴν γνησιότητα τῆς ἐπιστολῆς ἐξετάζει τὸ νομικὸν αὐτῆς μέρος ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν τῇ διαδικασίᾳ συνηθείας τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν ἀνταποκρίνεται μὲν πλήρως, αἱ παρατηρούμεναι δὲ οὐχὶ ἀξιόλογοι ἄλλως πλάναι ἀνακτέαι εἰς τὴν ἄγνοιαν τοῦ συντάκτου αὐτῆς [4].

Ἡ ἀξία τῆς ἐπιστολῆς εἶνε αὐτόδηλος. Πιστῶς εἰκονίζονται ἐν ταύτῃ αἱ δραματικαὶ λεπτομέρειαι τῶν ἐν Λουγδούνῳ συμβάντων, ἐξαίρεται δὲ ἡ ἀδάμαστος καρτερία καὶ τὸ ἄλλο ἠθικὸν μεγαλεῖον τῶν χριστιανῶν, γραφόντων ὅτι τοσοῦτον ἦτο τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν καὶ τοιαῦτα οἱ μακάριοι μάρτυρες ὑπέμεινον, ὥστε ἐστεροῦντο λόγων ἱκανῶν πρὸς διήγησιν τούτων. Ἀπηγορεύετο αὐτοῖς νὰ φοιτῶσιν εἰς οἱονδήποτε δημόσιον τόπον.

---

[1]) J. W. Thompson, The alleged persec. of the Christians at Lyon in 177· ἐν «American journal of Theology» τ. XVI (1912), σ. 358-84 τ. XVII σ. 249-58.

[2]) Ἐν «Theologische Literaturzeitung», 1 φεβρ. 1913, σ. 74.

[3]) Une nouvelle théorie sur le martyre des Chrétiens de Lyon en 17[7] ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Revue des questions historiques» Juill. 1913, σ. 53-[…]

[4]) Ulrich Kahrstedt, Die Märtyrerakten von Lugdunen 177· ἐν «Rheinisches Museum» N. F. τ. 68, σ. 395-412.— Ἠσχολήθη προσέτι περὶ ταύτης καὶ ὁ Jullian, ἣν ἀναλύων καθ' ἑαυτήν, ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλα ἐπίσης ἔγγραφα, ζητεῖ, ὡς γράφει, νὰ διακριβώσῃ «quelle était l'essence du christianisme dans une communauté déterminée et à une date précise» (Camille Jullian, Qulques remarques sur la lettre des chrétiens de Lyon ἐν «Revue des études anciennes», τ. XIII (1911), σ. 317-30.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΘΡΑ

Ὁ κατὰ συνείδησιν βίος.

«Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης».

(Πρξ. κγ΄ 1).

Εἴθε πάντες σήμερον νὰ ἠδυνάμεθα νὰ δώσωμεν δι᾿ ἑαυτοὺς τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος δι᾿ ἑαυτόν.

Ὁποία χαρὰ νὰ βαδίζῃ τις ὑπὸ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς συνειδήσεώς του!

Ὁποία δύναμις καὶ ὁποία εὐλογία καθ᾿ ὁδόν!

Διὰ τὸν Χριστιανόν, ἡ ἀφυπνισθεῖσα αὐτοῦ συνείδησις, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἄνωθεν, εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ καί, ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἐπιδοκιμασία αὐτῆς εἶνε ἡ τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ πόσους ἀγῶνας, ἡ διαρκὴς αὕτη νίκη προϋποθέτει! Διὰ νὰ νικήσῃ τις, πρέπει νὰ συνειθίσῃ νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησίν του ὡς τὸν μόνον κανόνα τῆς ζωῆς. Πρέπει δι᾿ αὐτῆς μόνον νὰ ὁδηγῆται. Μόλις αὕτη ὁμιλήσῃ φανερά, νὰ μὴ ἀκούῃ ἄλλην φωνήν. Ἡ ἐπιδοκιμασία αὐτῆς πρέπει νὰ μᾶς ἀρκῇ. Μόνον ὅταν τοποθετήσωμεν τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν συνείδησιν ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ἐπὶ βάσεως, ἐξασφαλίζομεν δι᾿ αὐτὴν τὴν πρώτην θέσιν.

Ἡ ἰσχυρὰ φωνή, ἡ καλύπτουσα συχνάκις τὴν ἱερὰν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς καλλιτέρους τῶν ἀνθρώπων, εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κόσμου, τῆς κοινῆς γνώμης, τῶν πολλῶν. Πόσην δυσκολίαν ἔχομεν νὰ μένωμεν ἀδιάφοροι πρὸς αὐτὴν καὶ χάνομεν, ὡς ἐκ τούτου, τὴν καλὴν ἡμῶν συνείδησιν.

Σὺ ἔχε τὸν Χριστόν, ὡς τόσον ὀρθῶς λέγει ὁ Vinet, «συνείδησιν τῆς συνειδήσεώς σου». Συμφώνως μὲ Αὐτόν, μόρφωσον συνείδησιν πεφωτισμένην καὶ ἀνεξάρτητον. Μετὰ ταῦτα ζῆσον μετὰ προσοχῆς ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς, ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰ σπουδαῖα πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ παραμικρά.

Τὸ νὰ ὑπακούῃ τις πάντοτε καὶ μετ᾿ ἀκριβείας εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ μὴ παραπατήσῃ καθ᾿ ὁδὸν καὶ διὰ νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ ἠθικὸν χαρακτῆρα ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν πραγματικήν, ὑγιᾶ, χριστιανικὴν πίστιν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) — Ε. Α. Κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἱερὰ Σύνοδος. — *Συνεδρία τῆς 12 Ὀκτωβρίου.* — Ἀπεφασίσθη νὰ διαταχθῇ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς μονῆς τοῦ Προφ. Ἠλιοὺ Ὕδρας ὅπως χορηγῇ, ὡς μέχρι τοῦδε ἱερέα, εἰς τὴν γειτονικὴν μονὴν τῶν Καλογραιῶν διὰ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς ἀνάγκας, μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι πᾶσα παρακοὴ εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην τῆς Ἱ. Συνόδου θὰ τιμωρηθῇ ὡς ἀπείθεια.

— Δὲν ἐνεκρίθη πρότασις τῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτροπείας Πατρῶν περὶ διορισμοῦ ὡς ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγ. Γερασίμου τοῦ ἁγιορείτου ἱερομονάχου Εὐθυμίου Ἀνδρικοπούλου.

— Ἐπετράπη εἰς τὸν ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ Λευκάδος ἐφημέριον Θουκυδίδην Κατηφόρην ἵνα ἐξακολουθήσῃ ἐξομολογῶν, καίπερ μὴ ἔχων τὴν ἀναγκαίαν χειροθεσίαν καὶ τὸ σχετικὸν ἐνταλτήριον, ἐφ' ὅσον ἔχει μεμαρτυρημένην τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ πρῴην Λευκάδος.

— Δὲν ἐπετράπη ἡ ὑπὸ τῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτροπείας Μαντινείας προταθεῖσα ἀντικατάστασις λόγῳ γήρατος τοῦ συμβούλου τῆς ἱ. Μονῆς Γοργοεπηκόου Ἀνθίμου Ἀλεξοπούλου.

— Προτάσει τῆς αὐτῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτροπείας ἐπετράπη ὁ διορισμὸς ὡς προσωρινοῦ συμβούλου τῆς ἱ. Μονῆς Παλαιοπαναγιᾶς τοῦ Εὐσεβίου Καράλη ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ἱερεμίου Κουτσογιάννη, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀγραμμάτου Χαρίτωνος Λαλογιάννη διὰ τοῦ Παρθενίου Ἰατρίδου.

— Ἐνεκρίθη πρότασις τῆς ἐπισκοπ. Ἐπιτρ. Ἠλείας περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἐξορισθέντος καὶ ἀπολυθέντος συμβούλου τῆς ἱ. Μονῆς Κρεμαστῆς Προκοπίου Νικολάου διὰ τοῦ μοναχοῦ αὐτῆς Γρηγορίου Πετροπούλου.

— Ἀνεκοινώθη ἔγγραφον τοῦ Ἐπισκ. Φθιώτιδος ἀναγγέλλοντος, ὅτι ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγάθωνος Ἀβερκίου Μητροπούλου διώρισε προσωρινῶς τὸν Ἱερεμίαν Τουραλόπουλον καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια τῶν περαιτέρω.

— Ἀνεκοινώθη ἔγγραφον τοῦ Ἐπισκ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀναγγέλοντος, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος ἡγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς Σιαμάδων Στεφάνου Μπαρλάτη διώρισε προσωρινῶς τὸν σύμβουλον αὐτῆς Ἄνθιμον Τσίγκαν, ἀντὶ δὲ τούτου τὸν Μελέτιον Σκυλοδῆμον προσωρινὸν σύμβουλον, καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια τῶν δεόντων.

Συνεδρία τῆς 15 Ὀκτωβρίου. — Ἀνακοινωθέντος ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ., ἐπιστρέφοντος τὰ διαβιβασθέντα αὐτῷ συστατικὰ περὶ ἱδρύσεως ἐπισκοπικοῦ γραφείου ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν μετὰ γνωματεύσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλητῆρος τῆς Μητροπόλεως, ἡ Ἱ. Σ. εὗρε τοὺς πίνακας τῆς κατανομῆς τῶν δαπανῶν ὀρθῶς καθόλου ἔχοντας, ὡς πρὸς δὲ τὴν αὔξησιν τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλητῆρος ἐπαφείθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον τοῦτο ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Παρατηρήσασα δ' ὅτι ἐν τῷ σχετικῷ νόμῳ οὐδεμία διάταξις προβλέπει περὶ θερμάνσεως τῶν γραφείων τούτων, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ συστήσῃ τὴν διόρθωσιν τοῦ πράγματος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

— Τῇ παρακλήσει τῆς ἐπισκ. Ἐπιτρ. Καλαβρύτων ἀπεφασίσθη ἵνα παρακληθῇ ὁ Ἐπίσκ. Γυθείου ὅπως λάβῃ πᾶσαν δυνατὴν φροντίδα περὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ μετοχίου τῆς ἱ. Μονῆς τοῦ μεγάλου Σπηλαίου, ἰδίᾳ δὲ περὶ προφυλάξεως πολυτίμου ἀρχαίου Εὐαγγελίου κτλ.

— Προτάσει τῆς ἐπισκ. Ἐπιτρ. Κορινθίας ἐνεκρίθη ἵνα διορισθῇ προσωρινὸς ἐφημέριος ἐν Καστανιᾷ ὁ ἱερομόναχος Συμεὼν Σακελλαρίου, ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐν Τρικκάλοις ὁ ἐφημέριος τῆς ἐν Μερτικεΐκοις διαλυομένης τὸ θέρος ἐνορίας Ἠλίας Παπαντωνίου.

— Διεβιβάσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὡς ἁρμόδιον αἴτησις τῶν κατοίκων Πύργου διὰ τῆς ἐπισκ. Ἐπιτροπείας Ἠλείας περὶ διορισμοῦ ὡς ἱεροκήρυκος ἐν Πύργῳ τοῦ ἀρχιμ. Διονυσίου Φαραζουλῆ.

— Διεβιβάσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον

κατάστασις τῶν ὁμιλιῶν τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἐπισκοπῆς Θήρας Ἀθανασίου Ἀκύλα, ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτόθι ἐπισκ. Ἐπιτροπείας κατ' ἀκολουθίαν σχετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα ἐπιστραφῇ εἰς τὴν ἐπισκοπ. Ἐπιτροπ. Ἠλείας ὁ ὑπ' αὐτῆς ὑποβληθεὶς φάκελος τῶν κατὰ τοῦ ἱερέως Γαστούνης Διονυσίου Παπατσούρη διεξαχθεισῶν ἀνακρίσεων, ὅπως ἐκδικασθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ἐπισκοπ. δικαστηρίου.

— Ἀνεκοινώθη ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Ζακύνθου ἀγγέλλοντος τὴν ἐκλογὴν νέου ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Στροφάδων καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπικύρωσιν τῶν ἐκλεγέντων, ἅτε οὐδεμιᾶς ὑποβληθείσης ἐνστάσεως, καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια τῶν περαιτέρω.

— Ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ Σεβ. Δημητριάδος ὑποβληθείσῃ αἰτήσει τῆς ἱ. Μονῆς Ξενιᾶς περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς περὶ ἐγγραφῆς ἐν τοῖς ἀδελφοῖς ταύτης τοῦ ἱερομονάχου Ἀνθίμου Μοναστηριώτου συνοδικῆς ἀποφάσεως ἡ Ἱ. Σ., μελετήσασα ἐκ νέου τὸν σχετικὸν φάκελον ἐπισταμένως, ἀπεφήνατο πᾶσαν περὶ τοῦ ἱερομονάχου τούτου προτέραν ἀπόφασιν ἄκυρον, ἀποδειχθέντος δ' ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ἱ. Μητρόπολιν Γρεβενῶν καὶ ὑπάγεται ἄρα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσθη ὅπως διαταχθῇ νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖ.

Πρόσκλησις τῶν καθυστερούντων εἰς τοὺς ἐράνους κληρικῶν. — Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονος Λαυριώτου ἐνεργουμένων ἐράνων μεταξὺ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, προσκαλοῦνται οἱ ἐξ αὐτῶν μέχρι τοῦδε καθυστερήσαντες ὅπως, προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, καταθέσωσι κατ' ἐπιβεβλημένον ἱερὸν καθῆκον τὴν εἰσφορὰν αὐτῶν πρὶν ἢ κλεισθῇ ὁ κατάλογος τῶν ἐράνων. Τὸ ἀπαρτισθησόμενον ποσὸν θὰ κατατεθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐξ ἱερέων καὶ διακόνων ἐν τῷ ἐνταῦθα καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει. — Ἡ Παραίτησις τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου. — Κατὰ τὰς ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφείσας ἐκ Κ/πόλεως πληροφορίας, ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Γερμανός, ὡς καθ' ὅλου ἀναρμόστως πρὸς τὰ συμφέροντα καὶ τὰ δίκαια τοῦ Γένους πολιτευθεὶς καὶ διὰ τοῦτο ἀποδοκιμασθεὶς κατὰ τὸ τῇ 14 Ὀκτ. τελεσθὲν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπελθὼν δ' εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι οἶκον αὐτοῦ ὑπέγραψε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παραίτησιν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Κ/πόλεως. Τὸ κείμενον τῆς παραιτήσεως φέρεται ἔχον οὕτω (ὑπὸ ἡμερομ. 15 Ὀκτ.):

«Ἐπειδὴ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ συνέβησαν θλιβεραὶ καὶ τραγικαὶ σκηναί, τινὲς δὲ ὑπέβαλον καὶ αἰτήματά τινα, τῶν ὁποίων τὴν παραδοχὴν ἐζήτησαν, πάντα δὲ ταῦτα μὲ ἐλύπησαν σφόδρα, διὰ τοῦτο, χάριν τοῦ Γένους, θυσιάζω τὸν ἑαυτόν μου, παραιτούμενος τοῦ Θρόνου μου καὶ ἀφίνων τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς ὑπαιτίους».

† Ὁ πρῴην Κων/πόλεως ***Γερμανός.***

Μετὰ τοῦτο συνελθόντα τὰ Δύο Σώματα ἐξέλεξαν Τοποτηρητὴν τοῦ Θρόνου τὸν Πανιερ. Μητροπολίτην Προύσης κ. Δωρόθεον, ἀπεφάσισαν δ' ἅμα ὅπως συντάξωσιν ἔντονον Τακρίριον πρὸς τὴν Ὑψ. Πύλην, δι' οὗ θὰ ζητηθῇ ἡ ἄμεσος ἀποκατάστασις τῶν προνομίων κατά τε τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1891 καὶ τὰ μεταγενέστερα αὐτοκρατορικὰ διατάγματα.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὁ Τοποτηρητὴς ἐπεσκέψατο τὸν Σουλτᾶνον, ὅστις ἐδεξιώσατο αὐτὸν μετὰ πολλῆς εὐμενείας καὶ ἐξέφρασε τὰς συμπαθείας αὐτοῦ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον.

— Ἐκ Σμύρνης ἀγγέλλεται, ὅτι ὁ ἐπὶ ἑξάμηνον αὐτόθι ὑπὸ τῶν Νεοτούρκων καθειργμένος Ἐπίσκοπος Κυδωνιῶν Θεοφ. κ. Γρηγόριος ἠθῳώθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου.

— Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κων/πόλεως δι' ἐμμέσου ὁδοῦ, ὅτι ἀπὸ μέρους πολυαρίθμων Ἑλλήνων ὑπεβλήθη εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου αἴτησις περὶ συγκλήσεως Ἐθνικῆς Συνελεύσεως πρὸς μελέτην τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἐθνικοῦ ζητήματος. Οἱ ὑποβαλόντες τὴν αἴτησιν ἠξίωσαν, ὅπως μέχρι τῆς

συγκλήσεως τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καταρτισθῇ δεκαεξαμελὴς Ἐπιτροπή, εἰς ἣν νὰ ἀνατεθῇ ἡ προσωρινὴ διακυβέρνησις τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων.

Τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις. — Ἅμα τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἐξάρχους τοῦ Π. Τάφου γράμματα (ἀπὸ 10 Σεπτ.), δι᾿ ὧν ἤγγειλεν ὅτι «ἡ γεραρὰ τῶν Ἁγιοταφιτῶν Ἀδελφότης, τιμαλφεστάτων κηδομένη συμφερόντων τῆς Ἁγιωτάτης τῶν Ἐκκλησιῶν Μητρὸς καὶ ἐπωφελουμένη τῆς διὰ τῶν γενναίων Βρεττανικῶν στρατευμάτων, κατ᾿ εὐδοκίαν Θεοῦ, δαψιλευθείσης τοῖς Ἁγίοις Τόποις ἐλευθερίας, συνελθοῦσα τῇ 6ῃ ὁδεύοντος μηνὸς (Σεπτ.) εἰς γενικὴν σύναξιν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐκήρυξεν ὁμοφώνως ἰσχύουσαν τὴν τῇ 12 μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1908 εἰλημμένην καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀνεγνωρισμένην περὶ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, βίᾳ καὶ δυναστείᾳ τυραννικῇ ἀνεκτέλεστον καὶ ἀνενέργητον ἐς δεῦρο παραμείνασαν», σὺν τούτοις δ᾿ ἀνεκοίνωσε καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς Τοποτηρητοῦ τοῦ χηρεύοντος Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου. «Τὴν ἀπόφασιν ταύτην—ἐπάγονται τὰ αὐτὰ γράμματα—τὸ τέως Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐξήγγειλεν ἀμέσως διὰ τοῦ προσήκοντος γράμματος τῷ Ἐξοχ. στρατιωτικῷ Διοικητῇ Ἱεροσολύμων», ὅστις καὶ ἔσπευσεν αὐθημερὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Τοποτηρητὴν καὶ νὰ συγχαρῇ αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ. Διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων ἐντέλλονται οἱ Ἔξαρχοι ὅπως μνημονεύωσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Τοποτηρητοῦ ἐπ᾿ Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ἐντολὴν δὲ ταύτην συνεμορφώθησαν ἤδη πάντες οἱ πρὸς οὓς τὰ γράμματα ἀπελύθησαν προϊστάμενοι τῶν ἐν ταῖς ἀπελευθερωθείσαις ἐπαρχίαις ἱερῶν μοναστηρίων.

Περίκλειστον ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις διεβιβάσθη καὶ τὸ ἀκόλουθον «Ὑπόμνημα», ὑπογεγραμμένον ὑφ᾿ ἁπάντων τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει ἐνδημούντων Ἁγιοταφιτῶν ἀδελφῶν:

«Τοῦ ὑψίστου στοχαζομένη συμφέροντος τῆς Ἁγιωτάτης τῶν Ἐκκλησιῶν Μητρὸς καὶ ἐπωφελουμένη τῆς διὰ τῶν γενναίων Βρεττανικῶν στρατευμάτων, θείᾳ χάριτι, δαψιλευθείσης τῇ Ἁγίᾳ Πόλει ἀπὸ δεκαμήνου ἐλευθερίας, ἡ ἱερὰ καὶ εὐαγὴς τῶν Ἁγιοταφιτῶν Ἀδελφότης συνῆλθεν εἰς γενικὴν σύναξιν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σήμερον, ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Πέμπτῃ καὶ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἕκτῃ, περὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας, τοῦ σωτηρίου ἔτους ,αϡιη΄, σπουδαίως δὲ καὶ ἐμβριθῶς συσκεψαμένη ἀποφασίζει:

α) κηρύττει ἐν ἰσχύϊ τὰς τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Δεκεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἐκδεδομένας, ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τούτῳ κώδικι κατακεχωρημένας καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀνεγνωρισμένας δύο πράξεις τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς εὐαγοῦς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, βίᾳ καὶ δυναστείᾳ τυραννικῇ ἀνεκτελέστους καὶ ἀνενεργήτους παραμεινάσας, καὶ θεωρεῖ χηρεύοντα τὸν Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνον·

β) κηρύττει διαλελυμένην τὴν ἀποδημοῦσαν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀπολύτως ἀπαραιτήτου ὄντος νέαν τοιαύτην ἐνταῦθα καταρτισθῆναι.

γ) ἀναγορεύει Τοποτηρητὴν τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου Κύριον Πορφύριον καὶ ἀνατίθησιν αὐτῷ συγκροτῆσαι περὶ ἑαυτὸν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἐπὶ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας·

δ) ἐντέλλεται μνημονεύεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς μέχρις ἐκλογῆς νέου Πατριάρχου «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Πορφυρίου», καὶ

ε) ἐγκρίνει ἀνακοινωθῆναι τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῇ σεβαστῇ Κυβερνήσει καὶ ζητηθῆναι τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Τοποτηρητοῦ, ἐπίσης δὲ ταῖς Ἁγιωτάταις Ὀρθοδόξοις Αὐτοκεφάλοις Ἐκκλησίαις καὶ τῇ Αὐτοῦ Μακαριότητι τῷ πρώην Ἱεροσολύμων κυρ. Δαμιανῷ.

Ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο ἡ παροῦσα πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς τῶν Ἁγιοταφιτῶν Συνάξεως καὶ καταχωρηθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ κώδικι ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν ἐνδημούντων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος».

Ἐν ἄλλῳ αὐτοῦ γράμματι πρὸς τὸν ἐνταῦθα Ἔξαρχον τοῦ Π. Τάφου πα-

νοσ. Ἀρχιμ. κ. Μελίτωνα ἀπὸ 20 Σεπτ. ἔ. ἔτους ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἀγγέλλει «εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἀπὸ 10 ἱσταμένου μηνὸς ἐπεσταλμένων», ὅτι «συνῳδὰ τῇ ψήφῳ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως τῆς περὶ ἡμᾶς εὐαγοῦς Ἀδελφότητος, προὔβημεν ἐπὶ τὴν συγκρότησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου, τῆς μεθ' ἡμῶν διοικησούσης τὰ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας», ἀπηρτίσθη δ' ἡ νέα αὕτη Σύνοδος ἐκ τῶν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν Γερασίμου (Γέροντος Σκευοφύλακος τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως), Κυρίλλου, Νικοδήμου, Ἰωακείμ, Ἀναστασίου, Ἱππολύτου καὶ Φωτίου. Ἡ Σύνοδος, οὕτω καταρτισθεῖσα, κατήρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀπὸ τῆς 19ης Σεπτεμβρίου.

Περὶ τὸν πόλεμον.

Ψήφισμα τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων. — Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων συγκροτήσαντες ἐν Παρισίοις συνέλευσιν ἐψήφισαν τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διάταξιν:

«Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων, συνελθόντες ἐν Παρισίοις, κρίνοντες ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας δὲν θὰ ἦτο ἐφεξῆς δυνατὸν νὰ ὑφίστανται τὴν ἀπεχθῆ πίεσιν τῶν τυράννων των, ἥτις θέτει εἰς κίνδυνον αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν των, κρίνοντες ὅτι δικαιοῦνται ν' ἀξιώσωσι τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναμφισβητήτων δικαίων των, ὅπως διαθέτωσι τὴν πολιτικὴν τύχην των ἔναντι τῶν ἄλλων δυναστευομένων λαῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνοτήτων, διατρανωθεῖσαν ὑπὸ τῶν φιλελευθέρων Δυνάμεων, ἐντέλλονται τὸ σήμερον ἐκλεγὲν Ἐθνικὸν Συμβούλιόν των νὰ διεκδικήσῃ παρὰ ταῖς δημοκρατικαῖς Κυβερνήσεσι τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἰταλίας, ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης, τὴν πλήρη ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ τὴν ἕνωσίν της μετὰ τῆς μητρὸς Πατρίδος».

Τὸ Συνέδριον τοῦτο τῶν ἀλυτρώτων ἀπηρτίζετο ἐξ 70 ἀντιπροσώπων, ἐκπροσωπούντων 98 ψήφους, προηδρεύετο δ' ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν Παρισίοις ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Γερμανοῦ Βασιλάκη. Τὸ Συνέδριον ἐξέλεξεν ὀκταμελὲς Ἐθνικὸν Συμβούλιον, λαβὸν τὴν πληρεξουσιότητα ὅπως διὰ παντὸς μέσου ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἁπάντων τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων.

— Κατ' εἰδήσεις αὐθεντικάς, οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου κρατοῦντες ἐγκάθειρκτον τὸν Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως Γερμανόν, μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν, συναπήγαγον καὶ τὸν μητροπολίτην, ὃν εἶτα ἐφόνευσαν.

— Ἐγνώσθη τηλεγραφικῶς δι' ἐμμέσου ὁδοῦ, ὅτι ἡ «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων ἀνέγραφε, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ ἑπόμενα περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐθνοτήτων:

«Τὸ κράτος τοῦτο καταρρέει, δὲν θὰ συγκρατηθῇ δὲ μὲ κοινὰς καὶ τετριμμένας ἐπαγγελίας. Ἡ παράθεσις γεωγραφικῶν χαρτῶν καὶ στατιστικῶν πινάκων δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ πείσῃ περὶ τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Τουρκικοῦ στοιχείου καὶ τῆς κατ' ἀνάγκην ἐξοικονομήσεως τῶν ὁμογενῶν παρ' αὐτῶν διὰ τοιούτων νόθων συνδυασμῶν. Ἂς ἀναλογισθῶσιν οἱ σχεδιογράφοι οὗτοι, ὅτι, ἐὰν μειονοψηφῇ πολλαχοῦ τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον, δὲν χάνει τοὺς ἱστορικοὺς καὶ κοινωνικοὺς τίτλους ἐπὶ τῆς πατρικῆς του κληρονομίας, διότι καὶ ἡ ἀριθμητικὴ αὐτοῦ καθυστέρησις εἶνε ἔργον ἀκριβῶς τοῦ ἐπὶ αἰῶνας ἀσκηθέντος μισαλλοδόξου πολιτικοῦ συστήματος, ὅπερ πλειστάκις διὰ τοῦ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ τῆς ἀλλαξοπιστίας ἀπεδεκάτισε τὰς τάξεις ἡμῶν, διὰ δὲ τοῦ τελευταίου ἀπηνοῦς διωγμοῦ ἐπεζήτησε νὰ περιαγάγῃ ἡμᾶς εἰς τὴν θέσιν φυλῆς πλάνητος καὶ νομαδικῆς».

Πλήρης ἐρήμωσις. — Ἕλληνες δημοσιογράφοι ἀποβάντες ἐκ Χίου εἰς Τσεσμὲν τῆς Μικρασιατικῆς παραλίας, ἀγγέλλουσιν ἐκεῖθεν ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶνε τελείως ἠρημωμένη Ἑλλήνων, καὶ ἐκ τῶν τούρκων δὲ μόλις πεντηκοντὰς οἰκογενειῶν εὑρέθη καὶ δὴ ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει. Πάντες οἱ Ἕλληνες, μέχρις ἑνός, ἐξεδιώχθησαν· ἀλλὰ καὶ οἱ

ἀντικαταστήσαντες αὐτοὺς Τοῦρκοι, μετὰ τὴν φυγάδευσιν τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικότητος καὶ φιλοπονίας, πεινάσαντες, ἀπῆλθον.

Πολεμικὸν Ἡμερολόγιον: 2, ὁ δοὺξ τοῦ Σὰξ Βάϊμαρ παρῃτήθη. Ὁ ἐν Κων/πόλει συμμαχικὸς στόλος προσωρμίσθη εἰς Νικομήδειαν, χρησιμοποιηθησομένην ὡς ναυτικὴν βάσιν τοῦ στόλου τοῦ Αἰγαίου. Οἱ Γερμανοὶ ἐκκενοῦσι τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρραίνην. Ἐθνοσυνέλευσις συνελθοῦσα ἐν Βιέννῃ ἐκύρωσε τὴν εἰς δημοκρατίαν ἀνακήρυξιν τῆς Γερμανικῆς Αὐστρίας. Ἵδρυσις ταχείας σιδηροδρομικῆς ὁλκῆς μεταξὺ Παρισίων καὶ Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἀκροπόλ-Ἐξπρές», μελλούσης ν' ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς ἀπὸ 1 προσεχοῦς Μαΐου. Ἐπίσημος εἴσοδος τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου καὶ τῆς Βελγικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς Βρυξέλλας.—3, σχηματισμός, μετὰ τὴν ἀνακωχήν, νέας Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ Μ. Βεζύρην τὸν Τεουφὴκ Πασᾶν. Ἀπόδρασις τῶν Ἐμβὲρ καὶ Ταλαὰτ ἐκ Κ/πόλεως. Ὁ κόμης Καρολύϊ διωρίσθη Ἀντιβασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας. Ἡ ἐκκένωσις ὁλοκλήρου τῆς Γαλλίας συνετελέσθη.—4, εἴσοδος τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Γαλλικῶν στρατευμάτων εἰς Βουκουρέστιον. Τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς Κωνστάντζαν. Ὑπεγράφη ἀνακωχὴ μεταξὺ Σερβίας καὶ Οὐγγαρίας. Ἤρχισεν ἡ ἐκκένωσις τῆς Πολωνίας ἀπὸ τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων.—5, ὁ Κάρολος παρῃτήθη καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τῆς Οὐγγαρίας, ἥτις ἀνεκηρύχθη Δημοκρατία, τοῦ Καρολύϊ ἀναλαβόντος τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξουσιῶν μέχρι τῆς συγκλήσεως Ἐθνοσυνελεύσεως.—6, παρῃτήθη ὁ πρόεδρος τῆς Ὀθωμ. Βουλῆς Χαλὴλ Βέης. Ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Ἐθνοσυνέλευσις ἐξέλεξε Πρόεδρον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας τὸν Μασάρικ. Ἤρξατο ἡ εἰς Κυδωνίας παλινόστησις τῶν ἐκεῖθεν ἐκτοπισθέντων Ἑλλήνων.—7, διαταγῇ τοῦ ἐν Κων/πόλει Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ κ. Κάλθορπ ἡ τηλεγραφικὴ καὶ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Κων/πόλεως καὶ Σόφιας διεκόπη. Κατὰ πληροφορίας τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, ἐν Παλαιστίνῃ *ἀπηρτίσθη Κυβέρνησις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Κράτους* ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μπρανδὲς μὲ τοὺς ἑξῆς ὑπουργούς: Μὰξ Νορδάου τῶν θρησκευμάτων, Ἰορδάνου Ζογβὶλ τῶν Ἐξωτερικῶν, Α. Γκόλομιδ τῶν Στρατιωτικῶν, Ναχὴμ Σοκολὼφ τῶν Ἐσωτερικῶν, Α. Ρότσιλδ τῶν Οἰκονομικῶν, Μάνδελστομ τῆς Δικαιοσύνης, Βαρβοὺρ τοῦ Ἐμπορίου, Οὐσχίνσκη τῆς Γεωργίας καὶ Ὀσπενχάϊερ τῶν δημοσ. Ἔργων. Νέος πρωθυπουργὸς ἐν Ρουμανίᾳ, ὁ Κουάντα. Εἴσοδος τοῦ Βελγικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς Βρυξέλλας. Ἰταλικὸς στρατὸς μετὰ συμμαχικῶν ἀποσπασμάτων κατέλαβον τὸ Φιοῦμε. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς Μὲτς καὶ Στρασβοῦργον.—8, τὸ Νοτιοσλαυϊκὸν Κομιτᾶτον ἀνεκοίνωσεν ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Σκουψίνας, τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἄγραμ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Νοτιοσλαύων τοῦ Λονδίνου ἐκήρυξαν ἐπισήμως τὴν ἕνωσίν των εἰς ἓν Σερβικὸν Κράτος. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου ἀνέθηκε τὸν σχηματισμὸν νέας Κυβερνήσεως εἰς τὸν Δελακρουά. Πανηγυρισμὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Γερμανίᾳ. Τὰ βαυαρικὰ στρατεύματα διετάχθησαν νὰ ἐκκενώσωσι τὸ Τυρόλον. Ἀγγλορρωσικὰ στρατεύματα ἔφθασαν εἰς Βακοῦ. Ἡ ἐν Ὄμσκ Ρωσικὴ Κυβέρνησις μετεβίβασεν ὅλην αὐτῆς τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν προσφάτως καταρτισθεῖσαν ἑνιαίαν προσωρινὴν Πανρωσικὴν Κυβέρνησιν ὑπὸ τὸν Βολογόδσκη· ταύτην ἀνεγνώρισαν καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Κασπίας. Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σουδὰν βορειοηπειρῶται συνελθόντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐψήφισαν τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν τῆς βορείου Ἠπείρου.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Διευθυντὴς ΧΑΡΙΛ. Ι. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ